

gøringen om Understøttelse er afflaaet, fordi Operationen blev foretaget efter hans eget Ønske. Andrageren oplyser imidlertid, at han ikke har ønsket det, men han har indvilget deri, fordi man opfordrede ham dertil og raadede ham til at lade Operationen foretage, o: Militærlægen. I det hele er der en Ting, jeg ogsaa vil bemærke. Der blev fremhævet af den ærede Ordfører, at for at saa Understøttelse skulde det være ved Arbejde i Militærtjenesten, som i Loven er foreskrevet, at Staden skulde være stet. Der staar „ved Tjenestepligtens Udførelse,“ men der kan naturligvis ikke være Tvivl om, at saa længe en Mand er i Tjenesten, er enhver Gerning, han udfører, Militærgerning, naar han ikke gaar ud paa Sold. Men han kan ikke gøre noget uden det er militær Tjeneste. Han har ikke selv ladet sig operere, det er Lægen, der har gjort det, der har opfordret ham til at lade det gøre; men naturligvis mener jeg ikke, at dette var en militær Gerning — ja, fra Lægens Side var det, men fra Invalidens Side var det under militær Tjeneste. Betænkningens Nr. 24: Andrageren, der er 68 Aar gammel, oplyser, at han foruden Følgerne af et Stub-saar lider af et betydeligt Broktilfælde, der sætter ham ud af Stand til at dyrke Jorden til sit Hus. Han sidder i smaa Kaar og har ansøgt Invalidbestyrelsen om Understøttelse, men kan ikke saa den.

Formanden (Høgsbø): Jeg maa bede det ærede Medlem erindre, at man ikke kan oplæse Betænkningen, men kun henvise til den. Den maa jo være kendt af Medlemmerne.

Bluhme: Betænkningens Nr. 30: Andrageren har søgt tidligere, men faaet sin Ansøgning afflaaet, uagtet han har faaet sin Stade som Marinesoldat og uagtet han bevislig er for svag til at erhverve det fornødne. Betænkningens Nr. 39: Bedkommende har deltaget i Slagene ved Dannevirke, Mjshunde og Dybbøl. Han blev taget til Fange og blev syg i Fangenskab og er aldrig kommet sig siden den Tid. Svagheden tiltager, han kan ikke erhverve det nødvendige til sig og sin Familie; han kunde ikke saa fast Tjeneste paa Grund af den Svaghed, han led af. Betænkningens Nr. 42 angaar forstellige Invalidi i Odense, som andrage om Tillæg til deres Invalidforsørgelse, da de ikke længere kunne lade sig nøje med den ringe Understøttelse, de saa. Det er gamle Folk fra første slestvigske Krig, svagelige Folk, der sidde med Familie ude af Stand til at arbejde og ikke kunne komme

ud af det med det lille Tilskud paa de gamle Dage. Betænkningens Nr. 43: Andrageren blev saaret i 1864, hans Kræfter ere svage paa Grund af Saaret, han kan ikke saa Understøttelse, han kan ikke føre sit Bevis. Bestændig er det det samme! Med Hensyn til Betænkningens Nr. 46 er det samme Tilfældet. Betænkningens Nr. 47: Andrageren har tidligere faaet Pension, men den er ham igen frataget; nu ansøger han paa ny derom. Han er svag, har Kone og 5 Børn, men der kan intet bevilges ham, uagtet man som sagt tidligere har erkendt, at han var berettiget til Invalidforsørgelsen. Betænkningens Nr. 51: Dette Andragende har jeg omtalt, det er det, jeg selv har gaaet den Væge at indbringe. Betænkningens Nr. 55 og 65 vil jeg henvise de ærede Medlemmer til; der er det samme Tilfældet. Betænkningens Nr. 30 og 41 har jeg omtalt. Der er imellem dem endog en — jeg huster ikke hvilken — der endogsaa har faaet sine Fingre stude af, men han er alligevel ikke værdig til at saa Invalidunderstøttelse, fordi han ikke kan føre Bevis. — Som sagt, alle disse Andragender afvises af Invalidforsørgelsen og af Finansministeren, fordi Andragerne ikke kunne staa Bevis. Jeg forstaar ikke, hvilke Beviser der fordrer. — Alene det, at de bære Krigsmedaljen, er jo, som sagt, Bevis nok for, at de have tjent i Krig, og kunne de yderligere paa en eller anden Maade oplyse, at de ere svagelige og have været syge under Tjenesten og senere paa en eller anden Maade, er der jo Rimelighed for, at det stammer derfra, der er jo den af Loven forlangte Mulighed til Stede, og naar det er Tilfældet, er den ærede Finansminister berettiget til at give dem Understøttelse, og jeg beder ham om — jeg haaber, at jeg kan saa alles Tilslutning dertil — at give Loven en saa vid Fortolkning som muligt. Jeg haaber, at alle ærede Medlemmer ville kunne slutte sig til mig i denne Hensigt til den ærede Finansminister, og det maatte da ste ved at stemme for mit Endringsforslag, der gaar ud paa, at disse Andragender henvises til Finansministeren. Jeg vil navnlig erindre de ældre om Tiden i 1848. Jeg antager dog, at de kunne huse denne Tid, den Begejstring, der greb os alle, det Sammenhold, der knyttede os alle til hinanden, den Oprigtighed, der laa i vore Udtalelser den Gang, naar vi tiljubede de bortdragende Soldater vort Farvel og tiljubede de hjemkommende, og da hele Folket lovede, at det ikke skulde glemme hverken de faldnes efterladte eller de saarede eller de gamle. Jeg ved ikke, om vi tør sige, at vi have indfriet alle de Løfter, der den Gang bleve